

tilfalde Cognater eller qvindelige Agnater, saa var dog Integriteten derved tillintetgjort, thi at de tillige skulle have en Berettigelse til at arve Holsteen, dette Land, som ikke hidtil har været den cognatiff Arvesølge underkastet, det er dog Noget, som man paa ingen Maade kan antage. Det er altsaa aabenbart, at Forsmaaet for Londonertractaten er det danske Riges Integritet. Den første og nærmeste Betingelse derfor er, at indføre en mandlig Succession med Udelukkelse af Qvinderne, dette er den første og anden Tanke i Tractaten, og derefter kommer den tredje, nemlig den særlige Combination, hvorved at dette for Diebliffet skulde tilveiebringes; dette er Anerkjendelsen af Prinds Christian og de af hans Ugteffab med hans nuværende Gemalinde hidrørende mandlige Descendenter, det er Noget, som kun er Nummer Tre. Det er ogsaa udtryffeligen begrændset blot til hans mandlige Descendenter, hvilket det paa ingen Maade kunde være, dersom den cognatiff Arvesølge skulde blive i Kraft i Dereensstemmelse med Kongeloven; thi da maatte, naar hans mandlige Afkom var uddød, hvis man antager, at de ældre Linier have fuldstændig renonceret, Prinds Christians og Gemalindes qvindelige Linier være de Successionsberettigede. Prinds Christians Kaldelse til Thronen er det ene Middel, hvorved det almindelige Princip om en agnatiff Succession skulde gjøres gjældende; det andet subsidiaire indeholdes i Londonertractatens 2den Artikel, som vil, at hvis Prinds Christians, den nye Konges, mandlige successionsberettigede Descendenter, nemlig hans mandlige Descendenter med hans nuværende Gemalinde, vare uddøde, saa skal en europæisk Congres efter Kongens Forslag see at faae Sagen ordnet. Det er en Paragraph, som man vistnok kunde ønske at see noget anderledes; det er vist nok, at den ikke i alle Maader er tilfredsstillende; thi den giver ingen Klarhed om og paa hvilken Maade Sagen skal ordnes, og hvilke Hensyn derved skulle tages, men jeg troer, at man dog er berettiget til at antage, at den er saaledes at forstaae, at den europæiske Congres baade tager Hensyn saavel til de ældre Rettigheder, som de existerede, og til de Landes Omfang, hvortil disse Rettigheder existere, som til de

øvrige Forhold, der frembyde sig, hvilke ikke for Diebliffet kunne beregnes. Dersom man havde ønsket at faae Londonertractatens § 2 anderledes bestemt end den er, saa vilde jeg finde, at dette Duffe kunde have meget for sig, skjøndt jeg er overbevist om, at man ikke gavne Landet ved at forsøge det. For Diebliffet troer jeg, at vedkommende Magter, og navnlig Rusland vilde finde, at de have tilstaaet det Yderste; derimod, naar Danmark vedligeholder en saadan Stemning for sig hos de øvrige Magter, som det hidtil har havt, saa troer jeg, at der i Tidens Løb vil kunne tilveiebringes saadanne nærmere Bestemmelser, som mere kunde stemme overeens med Danmarks Interesse, maaskee en fuldkommen Renunciation paa de gottorpiske Præntioner, hvilke fornemmelig skulde grunde sig paa de Underfølgelser angaaende Samforlehningssprincippet, som ere blevne anstillede her i Landet i den senere Tid, som maaskee kunde finde en saadan Anerkjendelse, at Rusland vilde paa Grund deraf frasalde sine Præntioner. Jeg vil tilstaae, at det ikke er noget, jeg ganske bygger paa; det vilde maaskee være alt for sanguiniske Forhaabninger, men derimod troer jeg, man kan bygge paa, at de europæiske Magter meget vel indsee, hvor vigtigt det er, at Danmark, der skjøndt en liden Stat dog efter sin Beliggenhed har Betydning, beskyttes, og at blandt andet med Hensyn til Drefundstolden det vedligeholdes i sit nuværende Omfang, og det som en selvstændig Stat, saavidt som en lille Stat kan være det, saaledes at den ikke er afhængig af nogen enkelt Stat, men ligesom enhver Stat og ethvert Menneske maa rette sig efter Forholdene og Omstændighederne. Jeg troer, at man kan stole paa dette. Men ialtsald saa er dette ikke noget, der er kommet under Spørgsmaal her i denne Sag, thi der er jo Ingen, der har noget imod Londonertractaten, og det var dog den, i hvilken man skulde ønske optaget, efter hvad der er anført, en Rettighed eller en nærmere og gunstigere Bestemmelse, men man har kun opholdt sig ved Maaden, hvorpaa Londonertractaten ved det kongelige Budskab skulde gjenføres, og dertil troer jeg ikke der er den mindste Anledning. Jeg antager det for en